

ZATÁHLO SE

Nebud' ji. Nech ji spát, naber jen polibek a vyjdi ven,
na světlo, jež baví se iluzí zvanou den,

však cítí se na víc: na šelmu s osvícenou tlamou,
v níž houpe se kořist, na muže s bolestmi žaludku,
který řihá zkyslé *pranic* – padlou chemii padlých
andělů, jíž napouštěl kůže svých lásek, a když se
bránily, kápl na opasek –

Nevím, s tím nesmělým sluncem března. Možná to
bude chtít ještě silnější zvíře, než jaké hostíš ve své
hlavě, takové, jehož nadlidský řev smete mé bojácné
jinotaje a ponechá nahotu. Ryzí.

Ke spatření dá: intimní partie ženských očí, růž
a bělmo vidoucích ňader a klín, klín jak rozbřesk
ráje.

Nebud' ji. Nech ji spát, naber jen polibek a vyjdi ven,
ven na světlo, které se kvapem uklízí.

Zvol si zbraň.